

Тегеран, Іран. — Прем'єр-Мосадек промовляв через радіо до іранського народу і закликав, що на дворі шаха нараджаються змовники, які хотіли вбити прем'єра 28 лютого під час нападу на його дім. Чому прем'єр домагастись, щоб парламент прийняв резолюцію, якою зобов'язував би шаха, щоб він "конституційно виконував свою владу"? Одночасно вулицями Тегерану у Ізділі п'ять авт, на яких їздили портрети шаха Мохаммеда Різи Паглевї та вигорювали ключі: "Нехай живе шах! — Смерть його промисникам!" Але з усіх сторін Ірану надходять депеші до столиці, які звизають парламент, щоб прийняв резолюцію, яку вже ніс Мосадек. Мосадек — у своїй промові

СВОБОДА УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК		СВОБОДА UKRAINIAN DAILY		
FOUNDED 1893				
Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays, & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Association, Inc. at 81-83 Grand Street, Jersey City 3, N. J.				
Entered as Second Class mail Matter at the Post Office of Jersey City N. J., on March 30, 1911 under the Act of March 8, 1879.				
Accepted for mailing at special rate of postage provided for Section 1130 of Act of October 3, 1917 authorized July 31, 1918.				
<table border="0" style="width: 100%;"> <tr> <td style="width: 50%; vertical-align: top;"> ПЕРЕДПЛАТА: На рік ----- \$10.00 На пів року ----- 5.25 На пів року ----- 5.25 В Джерсі Сіті і закордоном: На рік ----- \$12.00 На пів року ----- 6.50 На три місяці ----- 3.50 Число з суботи (з англійською частиною) На рік ----- \$ 3.00 На пів року ----- 2.00 </td> <td style="width: 50%; vertical-align: top;"> SUBSCRIPTION RATES: One year ----- \$10.00 Six months ----- 5.25 Three months ----- 2.7 Foreign and Jersey City Rates: One year ----- \$12.00 Six months ----- 6.50 Three months ----- 3.5 Saturday's issue (The Ukrainian Weekly, English language suppl) One year ----- \$ 3.00 Six months ----- 2.00 </td> </tr> </table>			ПЕРЕДПЛАТА: На рік ----- \$10.00 На пів року ----- 5.25 На пів року ----- 5.25 В Джерсі Сіті і закордоном: На рік ----- \$12.00 На пів року ----- 6.50 На три місяці ----- 3.50 Число з суботи (з англійською частиною) На рік ----- \$ 3.00 На пів року ----- 2.00	SUBSCRIPTION RATES: One year ----- \$10.00 Six months ----- 5.25 Three months ----- 2.7 Foreign and Jersey City Rates: One year ----- \$12.00 Six months ----- 6.50 Three months ----- 3.5 Saturday's issue (The Ukrainian Weekly, English language suppl) One year ----- \$ 3.00 Six months ----- 2.00
ПЕРЕДПЛАТА: На рік ----- \$10.00 На пів року ----- 5.25 На пів року ----- 5.25 В Джерсі Сіті і закордоном: На рік ----- \$12.00 На пів року ----- 6.50 На три місяці ----- 3.50 Число з суботи (з англійською частиною) На рік ----- \$ 3.00 На пів року ----- 2.00	SUBSCRIPTION RATES: One year ----- \$10.00 Six months ----- 5.25 Three months ----- 2.7 Foreign and Jersey City Rates: One year ----- \$12.00 Six months ----- 6.50 Three months ----- 3.5 Saturday's issue (The Ukrainian Weekly, English language suppl) One year ----- \$ 3.00 Six months ----- 2.00			
За кожну зміну адреси платиться 10 центів.				
За оголошення редакція не відповідає і не зобов'язується повертати незамовлені матеріали.				
Адреса: "СВОБОДА," P. O. Box 346, JERSEY CITY 3, N. J.				

Новий секретар О. Н.

Вже цього тижня Об'єднані Нації готові дістати нового генерального секретаря в особі шведського державного міністра та дотеперішнього заступника міністра закордонних справ Дага Гаммершльда. Він приходить на місце Трігве Лі, який зрештешував в грудні минулого року з уваги на совєтську опозицію до нього та в надії, що інша особа на його місці зможе „краще прислужитися справі миру”. Кандидатуру Гаммершльда вже одобрила Рада Безпеки й тепер ще має відбутися його формальний вибір в Генеральній Асамблеї, при чому до вибору потрібно більшості двох третіх голосів. Проте, вибір Гаммершльда можна вважати вже за запевнений не тільки

поважніших спроб втягнути Швейцію в спілку західної оборонної системи, побоюючись, що це могло б у великій мірі виллунити на союзницьке відношення до Фінляндії та перерішити долю героїчної країни, яка пограбіла зберегти свою незалежність, бодай до деякої міри, не зважаючи на її безпосереднє сусідство з Совєтськими. Але, хоч Швейція з різних міркувань зберігася своєю нейтральністю, хоч вона винайала комуністичний уряд Китаю, все ж таки на Заході не мас сумніву по якому боці вона стала б, якщо б їй прийшлося зайняти становище в „годині рішення“.

Сам новий генеральний секретар, хоч був членом со-

ціалістичного шведського уряду, проте політично він неутральний. Натомість його вважати високої класи дипломатом, знаменитим промовцем та незвичайно спосібним посередником. Все це може йому багато допомогти в його складному завданні на пості генерального секретаря Об'єднаних Націй. Цими міркуваннями керувалися у великій мірі вільні країни, погоджуючись на його кандидатуру. Але найбільшою рекомендацією для нього на Заході могла бути типова для скандинавського характеру моральна інтегритетність, якою визначається теж скандинавець. Трігве Лі й на Заході висловлюється сподіванням та переконанням, що тек і новий скандинавський генеральний секретар Об'єднаних Націй буде в цьому відношенні йти слідами свого попередника.

Американська революція, а не советська

Вістка про зниження цін на харчові продукти в Союзному Союзі притягує на одну з найпомітніших іроній, а саме, що найбільша революція нашої доби відбулася не в Росії, а в Злучених Державах. Економічні, суспільні й політичні пристосування, які принесли глибокі переміни в Америці, припали саме на час Йосипа Сталіна. Про це подас „Шікаго Сон Таймс” цікаві спостереження. Ось вони:

Наша система демократичного капіталізму вийшла в повнім світлі саме тоді, коли Сталін намагався накинати, а вірніше таки скасував непридатну, перестарілу і безнадійну теорію Карла Маркса.

у війну; ми знесли великі
різниці між прибутками ви-
соко платних працівників —
відприсців і найнижчим
робітникам і на й простіших
робітників. Ця різниця змен-
шена на 70 відсотків голово-
ю, що піднявся життєва
топа найнижче платних ро-
бітників.

Про цю справу пише ще
Гітер Друкер в журналі „Ли
Commons”: таке: „Злучені
Держави це країна, в якій
рівність прибутків і рівність
закоди для поправи відносин
майдже близькі здійснення
саме тоді, коли в совєтській
Росії прийшло мабуть до
найбільшої промислової нері-
вності в прибутках ніж в
якій-небудь іншій країні”.

РОЗБИТТЯ ЗАХОДУ,
А НЕ МИР

Увесь світ потребує миру. Але якого миру? Хіба не так було, до якого змагався Маленков, бо по суті цей мир не може бути іншим від того, до якого змагався Сталін. Демократії не мають про мир тривалий і справедливий. Але такого миру Кремль не потребує. Йому треба перемоги комуністичної кремлівської диктатури в світі. Тому теж і теперішня політика кремлівська „мирова офензива“ не є і не може бути ніяким новим змаганням до справжнього миру. Це хіба новосовєтська тактика, ціль якої давня, як і незмінна: посилення кремлівської влади та її впливів в Советах і поза ними. Можливе, що тим разом це є навіть ритування кремлівської влади в одному з її найкритичніших моментів, як це постав по смерті Сталіна. Маленкін й таке припускає, чи навіть твердить, подаючи на це добрі аргументи. Проте треба визнати, що Маленков, про якого писали недавно американські газети, що він слабо визнається на міжнародних справах, втяг таку добру штуку, торпедуючи з Москви справу миру. Тим своїм торпедуванням він навіть загнав Захід у сліпий кут. Бо виглядає, що це ініціатива Москви, що миритись, хоч проти цього Вашингтон протестує і то слухати

Москва й Пекін так тепер атакують демократії з усіх боків своєю „мировою офензивою“, що вже піднімаються голоси, що такої „доброї нагоди“ для світового замирення й було за весь час панування Сталіна. Ті голоси, а їх знаємо в поважній пресі, не ворожать нічого доброго. Во сподіюся, світові миру й замиренню цілком певно не буде, але можна наступити через той „мир“ розбиття між самими демократіями, бо одні готові дати себе зловити на совєтську мирову вудку, а другі ні. Одіп, навчені досвідом, будуть притякати Кремль до муру і вимагати дійсних доказів мирового настання Свєсті. Але інші готові здовольстися незначними утупками Москви, неприродливими і льокальними. Коли перемогли ті останні, то це була б катастрофа, як думати про те, що станеться потім, в найбільшому майбутньому. До того Маленков виграє би на самому початку перебрання влади та став би відразу в очах багатьох „гідним“ наслідником Сталіна. А великі успіхи Сталіна вихваляючись, не дають. Пам'яті Неру, індійській пресі, заповідаючи, що „людина буде в кінцевім обрахунку шанована за спосіб, який вона „збудувала велику країну“. При цьому Неру пікреслив, що він переконаний, що Сталін „вжив свого впливу назагал в інтересі миру“. Неру є теж автором резолюції, предложенної парламентом, в якій висказується „глибокий смуток за приводом смерті Сталіна“.

Це так в країні Магатми Ганді, смерть якого не викликала в Кремлі ніяких симпатій... .

Дух Сталіна не без великого впливу і в Європі та Об'єднаних Націй. Свого часу Трітве Лі став генеральним секретарем Об'єднаних Націй головню тому, що дістав пертя Совстві, які його брали „за свого“ та надіючись, ш він твердо стоїтиме при тому, щоб допустити до О.Н. червний Китай. Подібне сталося і тепер, коли прийшлося О. вибрати наступника Лі. Заважило знов совське вето Раді Безпеки О.Н. і таким чином новим генеральним секретарем стане під тиском Кременя представник Швеції, бо вона визнала дипломатично китайський комуністичний режим не заявили в О.Н. за те, що червоний Китай є агресор в Кореї. Та навіть британський прем'єр, Вінстон Черчил, зговорив „про нову націю“, розважаючи „мирові“ офер Малєнікова, а „Лондон Нюз-Кронікл“ навіть погрожує „дріванням зв'язку між Великою Британією і ЗДА“, коли Совсти поставили як кінцеву вимогу миру допущення чужого Китаю до Об'єднаних Націй, а Америка цьому протувилась. Знову лівий соціаліст Біван вимагає, щоб армія Ч. Кай-ші була розв'язана, як цього вимагають „консолідації миру на Далекому Сході“.

Як бачимо, „мирова офензива“ Малєнікова так не б успіху!

Петро Ромен

В тіні Аракчеєва

У совєтській пресі появилися дуже небезпечні і ризиковані поняття і висловлювання. Совєтські журналісти почали відкидати «аракчевський режим» у совєтській дійсності. Разом з цим у цих же газетах можна тепер прочитати і про те, що і в науці і в суспільстві неможливий прогрес без вільної боротьби думок і свободи критики. Як би ми не знали справжньої дійсності у Совєтському Союзі і чого варті гарні слова у совєтській пресі, то можна б було подумати, що у Москві стався переворот або змінилася сталінська політика і народ на решті діждався свободи.

Виникає питання, як це сталося так, що совєтські журналісти на смішливі і неприємливі повідомлення про «араканський режим» до совєтської дійсності і викликати таким порівнянням того «араканського режиму» з усім «сталінським режимом»? Я думаю, це можна писати про відсутність боротьби думок і свободи критики у Совєтському Союзі, коли за найменшу критику і всіх інакше мислячих порівнюють з «араканським режимом» або порівнюють з «араканським режимом».

занимається або заслабшалою
туди, де й Макар телят їсти
пасе і звідки немає повороту
Відповідь на це питання
дуже легко знайти, читаючи
совєтську пресу. Ось перше
наша газета „Радянська Ук
раїна” число 295. В цьому
числі надруковано велику
статтю дієного члена Ака
демії Наук Швеція, під заго
ловком: „Ширше розвивати
критику і самокритику в
науковій роботі”. У цій статті
ті читасмо: „Великий вождь
народів Й. В. Сталін у своїй
геніальній праці „Марксизм
і питання мовознавства”:
...граничною дією знача
роль більшовицького методу
критики для розвитку науки
...Згальною визнано, — уч
товариш Сталін, — що ніяк
наука не може розвиватися
і робити успіхи без боротьби
думок, без свободи критики”
Далі з „Радянської Укра
їни” читасмо: „Близьким
зразками серйозної глибокої
і принципіальної критики
яка забезпечила сприятливі
умови для дальшого розви
ку науки, є проведєні за

зілками Комуністичної партії і під її керівництвом дискусії з питань філософії, біології, фізіології, мовознавства, політичної економії. Саме в результаті цих дискусій був розгромлений аракчеєвський режим, що існував на раді ділянок наукового фронту, восторжествувала передова наукова думка, подолавши те коєне, відживаюче, реакційне в науці, що його з допомогою застосування критики намагалися зберігати й культивувати окремі вчені".

Так пишеться про „аракчеський режим“ і про „боротьбу думок“ та свободу критики у „Радянській Україні“. Як бачимо, совєтські журналісти почали писати про те тільки після вказівок Сталіна і вживають вираз „аракчеський режим“, посилаючись на Сталіна. Інакше вони не посміли б цього зробити і за викриття „аракчеського режиму“ в совєтській дійсності їх би відразу схопили.

Виявляє друге питання: А чим же пояснити, що Сталін вжив такого небезпечного виразу, як „аракцесвський режим“ у застосуванні до союветської дійсності? Адже ж громадяни Союветського Союзу добре знають, що аракцесвський режим існує не лише в ряді наукових діялків. Тинь Аракцесва, цього символу затиску вільної думки і терору, падає з Кремля на увесь Союветський Союз, на увесь систему.

Ми не думасмо, щоб Сталін живив такий вислів, як „Аракчевський режим” у розпалі свого красномовства. Він хотів таким способом прогнати від себе тінь Аракчєва, яка його переслідувала. Це не він є творцем „аракчевського режиму”, це не в його терористичній системі панує затіск критики і відсутність вільної боротьби думок. Це совєтські вчені і науковці робітники є диктаторами і творцями „аракчевського режиму”. Сучасний Аракчєв обвинувачує в терорі і затіскові вільної думки свої жертви.

Гарні слова Сталіна, скеровані проти аракчєвщини на окремих ділянках науко-

са. Не зважаючи на те, Ста-
лін дальше торочив, що він
придержується засад Марк-
са, а його наступник, Мален-
ков, далі запевняє, що Росія
тако дійде до цілей, прого-
лошених Марксом. Тільки
осторожний Маленков тих
цілей не згадає.

Поза кордонами Росії со-
ветські знавці той думки, що
сам Малінковдобачу повну
невдачу марксистської теорії,
яка ніколи не мала вигляді
на успіх. Однак про це не
говориться. Зате годі не до-
бачувати, що Сталін осягнув
що інше, а саме переміну
суть селянської країни на
промисловою. Але яким веле-
тенським коштом він до цьо-
го дійшов? Це ж був безза-
стержний визиск народних
мас, створення найбільшої
неволи, яку загалом знає
людство, заганяння докупі
людей наче овць по концен-
траційних таборах і морду-
вання їх тисячами. Таким
способом Сталін не осягнув
однокласовості, як це про-
повідував, а навпаки, створ-
ив нові класи визискувачів
у державній промисловості,
що поросли в небувалу силу.
Так само мається справа з
визволенням народів, яке в
Совстах цілком не існує.

якщо порівняти ці «освітні» Совіти з осягами в Злучених Державах, то можна сказати, що американська система куди більше була збалансована до засади безпальної суспільності, заки ще Сталін досягнув до влади тому 29 років. Від того часу пішов в Америці ще дальший поступ в тому напрямі. Упродовж останнього чвертьстоліття ми переборили велику депресію і другу світо-

Тут треба ствердити, що американські осяги в матеріальній діяльності ближчі мрії Маркса ніж осяги яких набули інші країни. Це сталося в віці машини, яка причинилася до зматеріалізування життя, однак й духові цінності в Америці не залишилися позаду.

За словами Друкера, у нас тепер моральне громадянство в системі демократичного капіталізму, в якій признається засаду, що те, що робиться в інтересі однієї, служить теж для добра країни. В Совстах йде в протилежнім напрямі: Там інтерес однієї знехотаний цілком в користь держави, а держава не кремльська хліка. Одніця в Совстах існує тільки в фізичному розумінні. В духовім чи збірнім її нема. Це тільки якась маса, яка мусить доводитися та-ким ласкавим „указом“ Мадленкова і товаришів, як зниження ціни хлічів на 10 відсотків, хоч на фунт масла совєтський робітник мусить „працювати“ чотири години ще й після зниження ціни. В капіталістичній Америці констус фунт масла тепер 60 центів, що і рівняється пере-сичному півгодинному заробіткові найнижче платного робітника і то в тою час, ко-ли Америка вивозить мас-у всі країни світу як допо-могу зубожілим совєтсько-агресію країнам.

**ЧИТАЙТЕ УКРАЇНСЬКІ
КНИЖКИ І ГАЗЕТИ, БО
ЧАСТЕ ЧИТАННЯ ВЕДЕ
ДО ПРОСВІТИ, А ПРО-
СВІТА — ЦЕ СИЛА!**

Андрій Яковлів

**НА ДИПЛОМАТИЧНИЙ
СЛУЖБІ УКРАЇНИ**

(Уривки з моїх „Споминів” за 1918-1919 рр.)

(1)

Після закінчення мирово-го договору в Бересті Литовському 7. II. 1918 р. Німеччина та її союзники прислали до Києва дипломатичних представників: Німеччина — амбасадора, барона фон Мукма; Австро-Угорщина — посла, графа Форчака; Болгарія — посла, проф. Пшанова; Туреччина — посла Ахмед-Мухтар-Бея. Отже як УНР мала вислати до цих держав своїх дипломатичних представників. Рада міністрів, спільно з Президією ЦР., іменувала перших дипломатичних представників УНР: до Німеччини — О. Севрюка, до Туреччини — М. Левицького, до Болгарії (пізніше, вже за гетьмана) — О. Шульгіна, а до Австро-Угорщини — мене. Для мене це найменування було цілком несподіване. Одно-го дня закликав мене Голова ЦР., М. Грушевський, та повідомив, що на його пропозицію Рада міністрів най-мувала мене послом до Австро-Угорщини.

Я рішуче відмовлявся, пояснюючи на те, що крім теоретичного знання міжнародного права не маю поняття про практику дипломатичної служби, не маю здібностей і нахилу до дипломатії, та, крім того, не знаю чужих мов настільки, щоб обходитись без перекладачів. М. Грушевський, сміючись, почав мене переконувати, що, мовляв, дипломати народяться дипломатами, утворюються практикою життя, що я маю перевагу перед іншими вже тому, що знаю теоретично міжнародне пра-

во, що я — правник та ще й адвокат. Цього аби досить, щоб розпочати кар'єру дипломата. Що ж до мов, то певно, вчив якусь чужу мову? Я відповів, що вчив французьку мову, але багато дечого призабув, не маючи практики; почав був вчити німецьку мову, але покинув, хоч, студіюючи на університеті в Дорпаті, навчився слів і фраз „домашнього обиходу”. Грушевський зазначив, що цього на перший час цілком вистачить, а потім буде час придбати більше знання. Тому він настоює, щоб я не відмовлявся й прийняв призначення.

Кінчилися розмова на тому, що я випросив собі часу на обміркування такої несподіваної пропозиції. «Міркуйте, але не довго, бо державний інтерес вимагає, щоб наш попит якнайшвидше був у Відні та подбав про ратифікацію Австрією мирового договору. Почуваю, додав, що у Відні будуть навмисно відкладати цей акт».

З цими словами відпустив мене М. Грушевський. Коли я приніс додому цю новину, то вона так само вразила всіх, як щось цілком несподи-

ване, що може в основі зміни
ті наше ріднине життя. Дов-
го я з родиною радівся і
нарешті, вирішив, що „попро-
бувати дипломатичної служ-
би“ можна, але коли вона ви-
явиться для мене тяжкою
або неуспішною, то я завжди
можу дисмісіювати та верну-
тися до Києва. Тому вийду
Віддя сам, а там видно буде.
Що відповіди поніс я на дру-
гий день М. Грушевському
попередивши, що прийматим
призначення тимчасово, на
пробу. Він погодився і пів ча-
сового розмови дав мені ба-
гато цінних практичних по-
рад. Між іншим порадив са-
раз же по приїзді до Відня
ознайомитися з послами
Евгеном Петрушевичем, ци-
був головою клубу українсь-
ких послів в парламенті,
послом К. Левичиком та
міністром здоров'я, проф. І.
Горбачевським. Потім я від-
відав тодішнього голову Ра-
ди міністрів, Голубовича.
Офіційні візати закінчив ві-
зитою до Австро-Угорської
посла, графа Форґача. Приї-
няв він мене дуже ввічливо.
Розмову вели при допомозі
перекладача його, українця
старшини австрійської армії
Форґач вже знав про мо-

призначення і навіть про мою біографію, оповів мені, що його уряд вже повідомив про мого призначення, та обіцяв повідомити Відень про день мого приїзду, щоб мене зустріли та заілюстрували мною. Через два дні Форґач віддав мені візитку. Виявилося, що він трохи балакав про-російському і майже все розуміє, так що ми не потребували перекладача. За два дні перед від'їздом я захворів на ішіас в правій нозі, ледве ходив. Так з хворою ногою я вийшов 21 квітня 1918 р. до Відня. Дали мені окремий вагон 2-ї класи, де я розмістився з своїми трьома урядовцями, що взяв з собою. Цим же потягом вийшов до Львова в якійсь літературних справах Дм. Дорошенко, якого я запросив до свого вагону. На кордоні в Підволочиськах пересіла в австрійський потяг, переповнений пасажирями. Іхати було вже не так вигідно, надто з хворою ногою. Якось такі доїхали до Львова. Там треба було чекати потягу на Відень кілька годин. Дм. Дорошенко, кидуючи потяг, кликав мене відіждати Львів. З трудом, напругаючи сили, вийшов я на двірці і побачив, що з хворою ногою зможу добратися до міста зробити візити. Потім дехто наших львівських діячів докоряв мені, що я, перебуваючи через Львів, відконого завітав. Я їм сам дуже шкодував, але ж хвороба перешкодила.

Нарешті, пізно у вечорі, квітня приїхав я до Відня. Граф Форґач обіцяв, що мене зустрінуть у Відні та замовлять готель. Але на двірці якого не було, може тому, і наш потяг спізнився, і ми змусили спійнятися в близькому до двірця малому готелі. Всі були дуже стомлені дорогою й, трохи переїхавши, вже збиралися спати, коли хтось застукав у двері до нас увійшов старий професор Степан Смаль-Стоцький, австрійський уніформі сотник (був мобілізований) в австрійській армії, який проводив це одного галичанина, теж в уніформі. Тоді я вперше заізнався з ним. Був добре вилаяв австрійське керівництво закордонних справ за неуважність до першого посла УНР, та обіцяв на ранок найняти для посольства кращий готель в центрі міста.

(Продовження буде).

можуть врятувати життя

Автори брошури підкреслюють той факт, що зразу після війни, в 1946-1949 роках, зменшувалося число випадків від моторового руху в Америці. Але вже від 1950 року число катастроф збільшилося, бо 1950 року від авт згинуло 37,100 осіб, а минулого, 1952 р., це число збільшилося на 500 осіб, бо в автовищих катастрофах згинуло 37,600 осіб. Подібне збільшення бачимо і в чис-

переходять вулицю між блоками, а не при кінці блоків. І тому аж 37,1% смертельних випадків було під час цього неправильного перехо-
ду вулиці. Багато смертель-
них випадків бувас і тому,
що люди дають автострада-
ми, які призначені тільки
для авт. 9,4% людей згину-
ли тому, що йшли позазд
авт, які стояли на вулиці.
Багато дітей стали жертвами
катастрофи, бо пробували
гравитися на вулиці.
Хоч аж 24,5% смертельних
катастроф спричинили моло-
ді шофери. Це все ж таки

лах про ці катастрофи, які не закінчилися смертельними випадками. 1951 р. таких випадків було 1,962,000, а 1952 року аж 2,090,000.

Коли б хтось міг порахувати, яку шкоду народній господарці приносять ці випадки, і скільки нещастя спричиняють вони, мільйонам родин, яких члени були учасниками цих катастроф, то напевно кожний зжухнувся б від цієї статистики. Та статистика цієї книжки не подає цих обчислень. Зате вона підкреслює ту обставину, що автові катастрофи могли б бути далеко менші, коли б автові водії більше вважали на шляхах та не спішилися, деколи, до своєї власної смерті. Бо найбільший відсоток катастроф виникає тому, що люди їздять зашвидко, 46,8% смертельних випадків і 38,7% покалічення були спричинені швидкою їздою. 19,2% випадків смерті спричинила їзда неправильною частиною шляху. 12,4% смертельних випадків були тому, що автові водії їхали необачно.

Та часом катастрофи виникають без вини шоферів, бо їх спричиняють самі пішоходці. Найбільша провина пішоходців у тому, що вони

найбільший відсоток дають старші люди у віці від 25 до 64 року життя, з чого видно, що найбільшою причиною автовипадків є людський фактор, а саме: «людська необачність». А що так воно в дійсності, про це переконали нас і та обставина, що найбільше нещасливих випадків відбувалося під час гарної погоди (81,1%), бо під час мряки і дощу нещасливих смертельних випадків було тільки 1,7%, згідно 14,8%. Також найбільший відсоток нещасливих випадків був на сухих дорогах, бо аж 75,6%, а на мокрих тільки 19,6%. Досвідчені водії з досвідом понад один рік їзди спричиняли 98,5% нещасливих випадків, а початківці решту. Добрі авта були причиною катастрофи в 96,4%, а авта з різними браками в решті катастроф.

Кажуть, що коли б люди частіше ходили на двитар, і думали про смерть, то вони були б моральніші. Можна також твердити, що як би ті, що їздять автами і ті, що ходять пішки, думали про ті власні числа автовипадків, то напевно було б дещо менше нещасливих випадків на вулицях наших міст та на наших автострадах.

П'ять мільйонів осіб дістало допомогу Соціального Забезпечення

Пані Долорес Плаа, 23-річна вдова з Сан-Рафаєля, Каліфорнія, у грудні була п'ять мільйонною з черги осіб, що одержала місячну виплату соціального забезпечення. Її діти, Ларрі, Джеймс, 4, і Мішель, 1, були в числі 865,000 інших дітей, що дістали регулярну місячну виплату соціального забезпечення.

Чоловік пані Плаа, Джеймс П. Плаа, 30, телефонний механік, помер 17 листопада. Він працював у Пасіфік Телефоні та Телеграфі Кампані, а під час Другої Світової війни був радистом першої класу в американському флоті.

Його родина, діставши соціального забезпечення — 168 дол. 90 ц. щомісяця — 63 дол. 30 ц. для пані Плаа і 52 дол. 80 ц. для кожної дитини. Загалом, загальна сума, призначена для дітей, становить 20,038 дол. до того часу, поки Мішель, 1, не досягне вісімнадцятиліття.

Залежно від того, скільки років вона проживе і чи одружиться вдруге, пані Плаа може одержати від 12,000 до 20,000 доларів.

Ця допомога соціального забезпечення, базована на внесках зроблених роботодавцями пані Плаа, дасть змогу молодій вдові утримувати

родину і присвятити весь свій час своїм малим дітям.

З п'ятьох мільйонів осіб, що дістали регулярну допомогу соціального забезпечення, біля 1,200,000 були молодші, ніж 65 років. Деякі ж осіб родина покійного п. Плаа — утримували померлого робітника. Інші були утримувачами робітників, що мали понад 65 років.

Біля 3,800,000 осіб понад 65 років дістали старечу забезпечення. Більшість з них були робітниками, що вже перестали працювати, але деякі досягли вже 75 років і мають право на пенсію, хоч і продовжують далі працювати. Інші особи понад 65 років, що дістали місячну пенсію, є чоловіки та жінки робітників, що виїхали на пенсію, або батьки, вдови чи вдовці тих, що померли.

Ті, що живуть в Джерсі Сіті, Нью-Джерсі, і хочуть мати інформації про виплату старечих пенсій і допомоги соціального забезпечення, повинні звернутися до відділу соціального забезпечення (Social Security Administration) на таку адресу:

Mr. William J. Arnold,
840 Bergen Ave., Jersey City
N. J.

В інших містах треба відноситися до місцевих відділів соціального забезпечення.

3 ЖИТТЯ ГРОМАД І ОРГАНІЗАЦІЙ

Бейон, Н. Дж.

Громада вшанувала пам'ять Шевченка

Заходом грек-кат. парафії в Бейон, українське громадянство вшанувало пам'ять великого Поета. Святочні збори відбулися дня 22 березня в парафіяльній залі. Гарно прибрані й вквітчені виступили свідки свідомості цієї громади. Місцевий парох о. Малланок вступив словом вітання Святої сходи і коротко з'ясував чому для на така дорога й невмируща постать великого Генія-Поета Т. Шевченка.

Малий, але добре організований хор під диригентурою п. Савана Крука, в супроводі піаністки п. О. Дикінс, відспівав „Заповіт“, „Чому мені тяжко“, „Сонце заходить“ та „О, у саду саду“. Кожна з пісень була прийнята бурхливими оплесками присутніх.

З не меншим захопленням привітали присутні молодого бандуриста П. Юркевича, який умілою своєю піснею і музикою переніс хвилю присутніх душою в рідний край на широкі степи.

Пластунки О. Медвідь, Л. Герман і О. Кулик виконали рецитацию з поеми Т. Шевченка „Холодний Яр“, „Три думи“.

Святочний реферат відчитав п. В. Мочула, в якому коротко, але змістовно з'ясував творчість великого Генія, як борця за волю українського народу.

Під кінець віддали честь найменш, що діти місцевої школи, які виступили в спільній декларації.

Святочну програму закінчено національним гімном.

І. В.

Бостон, Масс.

Доповідь проф. Ю. Шерехи.

Українці на терені Бостону повинні бути горді, що маємо двох визначних українських науковців, які займають професорські посади в одному з найславніших університетів, а саме в Гарвардському. Це професор Д. Червоний і Ю. Шерех, який, в минулому, катедру славістики мови займав в Московському університеті, а нинішнім науковцем важко було добути бодай одного свого професора в цьому славному університеті, тепер багато декількох зможуть в нашу користь. При стрічі з нашими науковцями наш комітет, що був для цього зібраний, попросив проф. Ю. Шереху, чи не міг би він присвятити бодай одну годину для стрічі зі своїми земляками, міста Бостону, а притім дати доповідь наукову.

Проф. Шерех радо згодився, сказав, хочай нема часу, але для своїх земляків відмовитися не може, вибрав тему доповіді.

Дня 8 березня проф. Шерех виступив у нас доповідь про творчість Уласа Самчука. Зала У. Н. Дому в Матеп була майже повністю, хоч наші громадяни не прикинулися до науки, а лише до науки, щоб привітати свого науковця, котрий також мусів опустити свою Батьківщину і опинився разом з нами

у чужій Америці.

Проф. Ю. Шерех привітав своїх земляків і попередив, на яку тему буде доповідь: про творчість Уласа Самчука, про працю нашого славного письменника, характеризуючи творчість Уласа Самчука та й саму особу письменника.

На кінець привітали питання, на які дістали відповіді, включили доповіді. На внесок Стефана Сокаревича перевели збірку на допомогу нашому письменникові Уласові Самчуку. Збірка принесла около тридцять доларів, а гонорар, який комітет хотів дати проф. Ю. Шереху, Шановний доповідав не прийняв, а просив переслати його для родина письменника Миколи Куліша, якого червоної кати замучили в Україні та родина якого знаходиться в Америці.

Микола Давискіба.

Український Академічний Вечір — заходами Студентства.

Дня 27 березня в приватній залі Міжнародного Студентського Осередку в Кембриджі, Масс., відбулася доповідь д-ра Ігора Шевченка про „Візантійський вплив на українську культуру“. Молодий референт — знайомий український візантиніст, відомий своєю статтею в „Енциклопедії Українознавства“. Д-р Шевченко, подавши коротку хронологію українсько-візантійських зв'язків, низкою логічних прикладів доводив вплив візантійської культури на українську культуру. Не тільки Свята Софія, але і Холмський Собор побудовані візантійськими архітектами. Мало того, таке нібито чисто — українське слово „маїтра“ візантійського походження. Ще в 16-17 вв. прихильники і противники Берестейської Унії, як наприклад Мелетій Смотрицький та Іван Іх полеміка натягли, яких годі було зрозуміти, не знали грецької візантійської мови і грецької. Закінчив свою доповідь д-р Шевченко словами: „Мало українців здолати собі з того справи, що бари нашого національного прапору типово візантійські, а наша гарна пісня „Моя лана“ — це гімн, який колись лунав в палатах імператорів Царгороду“. В слідуючій дискусії о. д-р Рудницький звернув увагу на великий вплив Заходу і під час Володимира Великого і Ярослава Мудрого. Слухачі висловили побажання, щоб таких доповідей було більше.

Цей академічний вечір відбувся заходами новоствореного, станового українсько-американського студентського гуртка в Бостоні. Метою гуртка є поглибити співпрацю між старою і новою імміграцією, як також навести контакт зі студентами інших національностей. Гурток буде представляти на загально-американському конгресі українського студентства в Нью-Йорку 10—12-го квітня ц. р.

Присутній.

Ньюарк, Н. Дж.

Українська шкільна дитора в поклоні Т. Шевченка.

Цим разом диточками-програмами відомляла місцева Рідна Школа св. Івана Христителя (в якій досі навчання релігії в англ. мові) про вшанування не Шевченка, а Шевченка Концерту в дні 1. П. 1953 р. в залі уч. Централі. Перш за все негарно вражало прийняти на залі зовсім неприбрану сцену, на якій виділи маленького портрет Поета без жадної стрічки, квітки чи рушника. З однієї лише сторони сцени стояв амер. прапор, а задня стіна сцени представляла ліс зимою. Це був наглядний доказ малої дбайливості з боку уч. зборів зрад. школи, який недовбав виховної сторони у належному влаштуванні сцени для дитячого свята. Лише трохи доброї волі, а можна було й знайти відповідну кулісу, портрет поета прибрати

у чужій Америці.

Проф. Ю. Шерех привітав своїх земляків і попередив, на яку тему буде доповідь: про творчість Уласа Самчука, про працю нашого славного письменника, характеризуючи творчість Уласа Самчука та й саму особу письменника.

На кінець привітали питання, на які дістали відповіді, включили доповіді. На внесок Стефана Сокаревича перевели збірку на допомогу нашому письменникові Уласові Самчуку. Збірка принесла около тридцять доларів, а гонорар, який комітет хотів дати проф. Ю. Шереху, Шановний доповідав не прийняв, а просив переслати його для родина письменника Миколи Куліша, якого червоної кати замучили в Україні та родина якого знаходиться в Америці.

Микола Давискіба.

Український Академічний Вечір — заходами Студентства.

Дня 27 березня в приватній залі Міжнародного Студентського Осередку в Кембриджі, Масс., відбулася доповідь д-ра Ігора Шевченка про „Візантійський вплив на українську культуру“. Молодий референт — знайомий український візантиніст, відомий своєю статтею в „Енциклопедії Українознавства“. Д-р Шевченко, подавши коротку хронологію українсько-візантійських зв'язків, низкою логічних прикладів доводив вплив візантійської культури на українську культуру. Не тільки Свята Софія, але і Холмський Собор побудовані візантійськими архітектами. Мало того, таке нібито чисто — українське слово „маїтра“ візантійського походження. Ще в 16-17 вв. прихильники і противники Берестейської Унії, як наприклад Мелетій Смотрицький та Іван Іх полеміка натягли, яких годі було зрозуміти, не знали грецької візантійської мови і грецької. Закінчив свою доповідь д-р Шевченко словами: „Мало українців здолати собі з того справи, що бари нашого національного прапору типово візантійські, а наша гарна пісня „Моя лана“ — це гімн, який колись лунав в палатах імператорів Царгороду“. В слідуючій дискусії о. д-р Рудницький звернув увагу на великий вплив Заходу і під час Володимира Великого і Ярослава Мудрого. Слухачі висловили побажання, щоб таких доповідей було більше.

Цей академічний вечір відбувся заходами новоствореного, станового українсько-американського студентського гуртка в Бостоні. Метою гуртка є поглибити співпрацю між старою і новою імміграцією, як також навести контакт зі студентами інших національностей. Гурток буде представляти на загально-американському конгресі українського студентства в Нью-Йорку 10—12-го квітня ц. р.

Присутній.

Ньюарк, Н. Дж.

Українська шкільна дитора в поклоні Т. Шевченка.

Цим разом диточками-програмами відомляла місцева Рідна Школа св. Івана Христителя (в якій досі навчання релігії в англ. мові) про вшанування не Шевченка, а Шевченка Концерту в дні 1. П. 1953 р. в залі уч. Централі. Перш за все негарно вражало прийняти на залі зовсім неприбрану сцену, на якій виділи маленького портрет Поета без жадної стрічки, квітки чи рушника. З однієї лише сторони сцени стояв амер. прапор, а задня стіна сцени представляла ліс зимою. Це був наглядний доказ малої дбайливості з боку уч. зборів зрад. школи, який недовбав виховної сторони у належному влаштуванні сцени для дитячого свята. Лише трохи доброї волі, а можна було й знайти відповідну кулісу, портрет поета прибрати

у чужій Америці.

Проф. Ю. Шерех привітав своїх земляків і попередив, на яку тему буде доповідь: про творчість Уласа Самчука, про працю нашого славного письменника, характеризуючи творчість Уласа Самчука та й саму особу письменника.

На кінець привітали питання, на які дістали відповіді, включили доповіді. На внесок Стефана Сокаревича перевели збірку на допомогу нашому письменникові Уласові Самчуку. Збірка принесла около тридцять доларів, а гонорар, який комітет хотів дати проф. Ю. Шереху, Шановний доповідав не прийняв, а просив переслати його для родина письменника Миколи Куліша, якого червоної кати замучили в Україні та родина якого знаходиться в Америці.

Микола Давискіба.

Український Академічний Вечір — заходами Студентства.

Дня 27 березня в приватній залі Міжнародного Студентського Осередку в Кембриджі, Масс., відбулася доповідь д-ра Ігора Шевченка про „Візантійський вплив на українську культуру“. Молодий референт — знайомий український візантиніст, відомий своєю статтею в „Енциклопедії Українознавства“. Д-р Шевченко, подавши коротку хронологію українсько-візантійських зв'язків, низкою логічних прикладів доводив вплив візантійської культури на українську культуру. Не тільки Свята Софія, але і Холмський Собор побудовані візантійськими архітектами. Мало того, таке нібито чисто — українське слово „маїтра“ візантійського походження. Ще в 16-17 вв. прихильники і противники Берестейської Унії, як наприклад Мелетій Смотрицький та Іван Іх полеміка натягли, яких годі було зрозуміти, не знали грецької візантійської мови і грецької. Закінчив свою доповідь д-р Шевченко словами: „Мало українців здолати собі з того справи, що бари нашого національного прапору типово візантійські, а наша гарна пісня „Моя лана“ — це гімн, який колись лунав в палатах імператорів Царгороду“. В слідуючій дискусії о. д-р Рудницький звернув увагу на великий вплив Заходу і під час Володимира Великого і Ярослава Мудрого. Слухачі висловили побажання, щоб таких доповідей було більше.

Цей академічний вечір відбувся заходами новоствореного, станового українсько-американського студентського гуртка в Бостоні. Метою гуртка є поглибити співпрацю між старою і новою імміграцією, як також навести контакт зі студентами інших національностей. Гурток буде представляти на загально-американському конгресі українського студентства в Нью-Йорку 10—12-го квітня ц. р.

Присутній.

Ньюарк, Н. Дж.

Українська шкільна дитора в поклоні Т. Шевченка.

Цим разом диточками-програмами відомляла місцева Рідна Школа св. Івана Христителя (в якій досі навчання релігії в англ. мові) про вшанування не Шевченка, а Шевченка Концерту в дні 1. П. 1953 р. в залі уч. Централі. Перш за все негарно вражало прийняти на залі зовсім неприбрану сцену, на якій виділи маленького портрет Поета без жадної стрічки, квітки чи рушника. З однієї лише сторони сцени стояв амер. прапор, а задня стіна сцени представляла ліс зимою. Це був наглядний доказ малої дбайливості з боку уч. зборів зрад. школи, який недовбав виховної сторони у належному влаштуванні сцени для дитячого свята. Лише трохи доброї волі, а можна було й знайти відповідну кулісу, портрет поета прибрати

у чужій Америці.

Проф. Ю. Шерех привітав своїх земляків і попередив, на яку тему буде доповідь: про творчість Уласа Самчука, про працю нашого славного письменника, характеризуючи творчість Уласа Самчука та й саму особу письменника.

На кінець привітали питання, на які дістали відповіді, включили доповіді. На внесок Стефана Сокаревича перевели збірку на допомогу нашому письменникові Уласові Самчуку. Збірка принесла около тридцять доларів, а гонорар, який комітет хотів дати проф. Ю. Шереху, Шановний доповідав не прийняв, а просив переслати його для родина письменника Миколи Куліша, якого червоної кати замучили в Україні та родина якого знаходиться в Америці.

Микола Давискіба.

Український Академічний Вечір — заходами Студентства.

Дня 27 березня в приватній залі Міжнародного Студентського Осередку в Кембриджі, Масс., відбулася доповідь д-ра Ігора Шевченка про „Візантійський вплив на українську культуру“. Молодий референт — знайомий український візантиніст, відомий своєю статтею в „Енциклопедії Українознавства“. Д-р Шевченко, подавши коротку хронологію українсько-візантійських зв'язків, низкою логічних прикладів доводив вплив візантійської культури на українську культуру. Не тільки Свята Софія, але і Холмський Собор побудовані візантійськими архітектами. Мало того, таке нібито чисто — українське слово „маїтра“ візантійського походження. Ще в 16-17 вв. прихильники і противники Берестейської Унії, як наприклад Мелетій Смотрицький та Іван Іх полеміка натягли, яких годі було зрозуміти, не знали грецької візантійської мови і грецької. Закінчив свою доповідь д-р Шевченко словами: „Мало українців здолати собі з того справи, що бари нашого національного прапору типово візантійські, а наша гарна пісня „Моя лана“ — це гімн, який колись лунав в палатах імператорів Царгороду“. В слідуючій дискусії о. д-р Рудницький звернув увагу на великий вплив Заходу і під час Володимира Великого і Ярослава Мудрого. Слухачі висловили побажання, щоб таких доповідей було більше.

Цей академічний вечір відбувся заходами новоствореного, станового українсько-американського студентського гуртка в Бостоні. Метою гуртка є поглибити співпрацю між старою і новою імміграцією, як також навести контакт зі студентами інших національностей. Гурток буде представляти на загально-американському конгресі українського студентства в Нью-Йорку 10—12-го квітня ц. р.

Присутній.

Ньюарк, Н. Дж.

Українська шкільна дитора в поклоні Т. Шевченка.

Цим разом диточками-програмами відомляла місцева Рідна Школа св. Івана Христителя (в якій досі навчання релігії в англ. мові) про вшанування не Шевченка, а Шевченка Концерту в дні 1. П. 1953 р. в залі уч. Централі. Перш за все негарно вражало прийняти на залі зовсім неприбрану сцену, на якій виділи маленького портрет Поета без жадної стрічки, квітки чи рушника. З однієї лише сторони сцени стояв амер. прапор, а задня стіна сцени представляла ліс зимою. Це був наглядний доказ малої дбайливості з боку уч. зборів зрад. школи, який недовбав виховної сторони у належному влаштуванні сцени для дитячого свята. Лише трохи доброї волі, а можна було й знайти відповідну кулісу, портрет поета прибрати

у чужій Америці.

Проф. Ю. Шерех привітав своїх земляків і попередив, на яку тему буде доповідь: про творчість Уласа Самчука, про працю нашого славного письменника, характеризуючи творчість Уласа Самчука та й саму особу письменника.

На кінець привітали питання, на які дістали відповіді, включили доповіді. На внесок Стефана Сокаревича перевели збірку на допомогу нашому письменникові Уласові Самчуку. Збірка принесла около тридцять доларів, а гонорар, який комітет хотів дати проф. Ю. Шереху, Шановний доповідав не прийняв, а просив переслати його для родина письменника Миколи Куліша, якого червоної кати замучили в Україні та родина якого знаходиться в Америці.

Микола Давискіба.

Український Академічний Вечір — заходами Студентства.

Дня 27 березня в приватній залі Міжнародного Студентського Осередку в Кембриджі, Масс., відбулася доповідь д-ра Ігора Шевченка про „Візантійський вплив на українську культуру“. Молодий референт — знайомий український візантиніст, відомий своєю статтею в „Енциклопедії Українознавства“. Д-р Шевченко, подавши коротку хронологію українсько-візантійських зв'язків, низкою логічних прикладів доводив вплив візантійської культури на українську культуру. Не тільки Свята Софія, але і Холмський Собор побудовані візантійськими архітектами. Мало того, таке нібито чисто — українське слово „маїтра“ візантійського походження. Ще в 16-17 вв. прихильники і противники Берестейської Унії, як наприклад Мелетій Смотрицький та Іван Іх полеміка натягли, яких годі було зрозуміти, не знали грецької візантійської мови і грецької. Закінчив свою доповідь д-р Шевченко словами: „Мало українців здолати собі з того справи, що бари нашого національного прапору типово візантійські, а наша гарна пісня „Моя лана“ — це гімн, який колись лунав в палатах імператорів Царгороду“. В слідуючій дискусії о. д-р Рудницький звернув увагу на великий вплив Заходу і під час Володимира Великого і Ярослава Мудрого. Слухачі висловили побажання, щоб таких доповідей було більше.

Цей академічний вечір відбувся заходами новоствореного, станового українсько-американського студентського гуртка в Бостоні. Метою гуртка є поглибити співпрацю між старою і новою імміграцією, як також навести контакт зі студентами інших національностей. Гурток буде представляти на загально-американському конгресі українського студентства в Нью-Йорку 10—12-го квітня ц. р.

Присутній.

Ньюарк, Н. Дж.

Українська шкільна дитора в поклоні Т. Шевченка.

Цим разом диточками-програмами відомляла місцева Рідна Школа св. Івана Христителя (в якій досі навчання релігії в англ. мові) про вшанування не Шевченка, а Шевченка Концерту в дні 1. П. 1953 р. в залі уч. Централі. Перш за все негарно вражало прийняти на залі зовсім неприбрану сцену, на якій виділи маленького портрет Поета без жадної стрічки, квітки чи рушника. З однієї лише сторони сцени стояв амер. прапор, а задня стіна сцени представляла ліс зимою. Це був наглядний доказ малої дбайливості з боку уч. зборів зрад. школи, який недовбав виховної сторони у належному влаштуванні сцени для дитячого свята. Лише трохи доброї волі, а можна було й знайти відповідну кулісу, портрет поета прибрати

у чужій Америці.

Проф. Ю. Шерех привітав своїх земляків і попередив, на яку тему буде доповідь: про творчість Уласа Самчука, про працю нашого славного письменника, характеризуючи творчість Уласа Самчука та й саму особу письменника.

На кінець привітали питання, на які дістали відповіді, включили доповіді. На внесок Стефана Сокаревича перевели збірку на допомогу нашому письменникові Уласові Самчуку. Збірка принесла около тридцять доларів, а гонорар, який комітет хотів дати проф. Ю. Шереху, Шановний доповідав не прийняв, а просив переслати його для родина письменника Миколи Куліша, якого червоної кати замучили в Україні та родина якого знаходиться в Америці.

Микола Давискіба.

Український Академічний Вечір — заходами Студентства.

Дня 27 березня в приватній залі Міжнародного Студентського Осередку в Кембриджі, Масс., відбулася доповідь д-ра Ігора Шевченка про „Візантійський вплив на українську культуру“. Молодий референт — знайомий український візантиніст, відомий своєю статтею в „Енциклопедії Українознавства“. Д-р Шевченко, подавши коротку хронологію українсько-візантійських зв'язків, низкою логічних прикладів доводив вплив візантійської культури на українську культуру. Не тільки Свята Софія, але і Холмський Собор побудовані візантійськими архітектами. Мало того, таке нібито чисто — українське слово „маїтра“ візантійського походження. Ще в 16-17 вв. прихильники і противники Берестейської Унії, як наприклад Мелетій Смотрицький та Іван Іх полеміка натягли, яких годі було зрозуміти, не знали грецької візантійської мови і грецької. Закінчив свою доповідь д-р Шевченко словами: „Мало українців здолати собі з того справи, що бари нашого національного прапору типово візантійські, а наша гарна пісня „Моя лана“ — це гімн, який колись лунав в палатах імператорів Царгороду“. В слідуючій дискусії о. д-р Рудницький звернув увагу на великий вплив Заходу і під час Володимира Великого і Ярослава Мудрого. Слухачі висловили побажання, щоб таких доповідей було більше.

Цей академічний вечір відбувся заходами новоствореного, станового українсько-американського студентського гуртка в Бостоні. Метою гуртка є поглибити співпрацю між старою і новою імміграцією, як також навести контакт зі студентами інших національностей. Гурток буде представляти на загально-американському конгресі українського студентства в Нью-Йорку 10—12-го квітня ц. р.

Присутній.

Ньюарк, Н. Дж.

Українська шкільна дитора в поклоні Т. Шевченка.

Цим разом диточками-програмами відомляла місцева Рідна Школа св. Івана Христителя (в якій досі навчання релігії в англ. мові) про вшанування не Шевченка, а Шевченка Концерту в дні 1. П. 1953 р. в залі уч. Централі. Перш за все негарно вражало прийняти на залі зовсім неприбрану сцену, на якій виділи маленького портрет Поета без жадної стрічки, квітки чи рушника. З однієї лише сторони сцени стояв амер. прапор, а задня стіна сцени представляла ліс зимою. Це був наглядний доказ малої дбайливості з боку уч. зборів зрад. школи, який недовбав виховної сторони у належному влаштуванні сцени для дитячого свята. Лише трохи доброї волі, а можна було й знайти відповідну кулісу, портрет поета прибрати

у чужій Америці.

Проф. Ю. Шерех привітав своїх земляків і попередив, на яку тему буде доповідь: про творчість Уласа Самчука, про працю нашого славного письменника, характеризуючи творчість Уласа Самчука та й саму особу письменника.

На кінець привітали питання, на які дістали відповіді, включили доповіді. На внесок Стефана Сокаревича перевели збірку на допомогу нашому письменникові Уласові Самчуку. Збірка принесла около тридцять доларів, а гонорар, який комітет хотів дати проф. Ю. Шереху, Шановний доповідав не прийняв, а просив переслати його для родина письменника Миколи Куліша, якого червоної кати замучили в Україні та родина якого знаходиться в Америці.

Микола Давискіба.

Український Академічний Вечір — заходами Студентства.

Дня 27 березня в приватній залі Міжнародного Студентського Осередку в Кембриджі, Масс., відбулася доповідь д-ра

